

RODOP

Rüzgârı

2025

EKİM

200

Kuruluş: 2007

Batı Trakya Türklerinin aylık
yöresel araştırmalar popüler tarih
kültür sanat dergisidir.

Fiyatı: 2,5 €

ΑΝΑΒΑΘΜΙΣΗ ΤΗΣ ΜΕΙΟΝΟΤΙΚΗΣ
ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗΣ! ΕΔΩ ΚΑΙ ΤΩΡΑ!
DAHA İYİ BİR AZINLIK EĞİTİMİ!
HEMEN ŞİMDİ!

İΣΑ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΑ ΣΤΗΝ
ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗ!
ΕĞİΤΙΜΔΕ ΕΨΙΤΛİK! HEHEN ŞİMDİ!

200.
SAYI

RODOP
Rüzgârı

www.rodopruzgari.com
Www.burasibatitrakya.com

rodopruzgari

@Rodopruzgar

ISSN 1791-2539

KAPILAR

Kovanlık köyü / Kozlukebir Belediyesi / Rodop ili / Yunanistan

Fotoğraf: 21.01.2008

EKİM

RODOP RÜZGARİ

AYLIK, YÖRESEL ARAŞTIRMALAR, POPÜLER
TARİH, KÜLTÜR VE SANAT DERGİSİ
BATI TRAKYA TÜRKLERİNİN DERGİSİDİR.

EKİM 2025. SAYI: 200.

FİYATI: 2,5 E

SAHİBİ VE GENEL YAYIN YÖNETMENİ

IBRAM İBRAİM

(İBRAHİM BALTALI)

ADRES

H. LIKION, 69300-SAPES-

GREECE

TEL: +30 25320 41596

CEP: +30 6946471488

e-mail: ibrahimbaltali@hotmail.com

Dergimizde yayımlanan yazılar yazarların

kendi görüşleri olup sorumlulukları

yazarlarına aittir.

ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ

ΡΟΔΟΠ ΡΟΥΖΓΚΙΑΡΙ

ΜΗΝΙΑΙΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ

ΤΟΠΙΚΗΣ ΕΡΕΥΝΑΣ

Λ. ΙΣΤΟΡΙΑΣ

ΚΟΥΛΤΟΥΡΑΣ ΚΑΙ ΤΕΧΝΗΣ

ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ 2025 ΤΕΥΧΟΣ: 200.

ΤΙΜΗ: 2,5 Ε

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ-ΕΚΔΟΤΗΣ-ΓΕΝΙΚΟΣ Δ.

ΙΜΠΡΑΜ ΙΜΠΡΑΗΜ

Χ. ΛΥΚΕΙΟΝ 69300 - ΣΑΠΕΣ

ΤΗΛ +3025320 41596

ΚΙΝ +306946471488

e-mail:

ibrahimbaltali@hotmail.com

www.rodopruzgari.com

www.burasibatitrakya.com

İÇİNDEKİLER

4	Dr. Pervin HAYRULLAH
Çocuğa okul açılacak!	23
5	Kültürel değerlerimiz
Alantepe'ye ilgi bu yıl da büyük oldu.	Kadim Türk kültürünün figürü; geyik
9	25
Kaybettiklerimiz.	Kral Çıplak
Tevfik Hüseyinoğlu'nu kaybettik.	Kerem Abdurahimoğlu
10	26
Anılar.	Kaybettiklerimiz
Tevfik Hüseyinoğlu'nun anısına.	Akın'ı kaybettik
17	27
BTTA DANIŞMA KURULUNDAN TAZİYE MESAJI	Gezi notları
18	ÇIKAYIM GİDEYİM
Eğitim	URUMELİ'NE - 10
Azınlık insanı haykırdı:	Fehim AHMET
Mizanlı Azınlık İlkokulunu derhal açın!	31
21	Cehaletin Özgüveni, Bilginin Sessizliği
Haber	Koray BAĞDATLI
Milletvekili Zeybek:	32
"Öğrencisi bulunan bir okulun kapalı tutulması hükümet açısından büyük bir hata teşkil etmektedir."	Batı Trakya Köyler Ansiklopedisi
22	Mizanlı
Görüşler - Düşünceler	34
Theseus'un Gemisi Paradoksu Bağlamında Batı Trakya Türklerinin Sorun(lar) Sarmalı	Kadim gelenek Salıncak Kurbanı bu yıl da devam etti

BAŞYAZI

26. Yıl. 401. Yazı.

İbrahim BALTALI ibrahimbaltali@hotmail.com

3 Çocuğa okul açılacak!

protothema.gr sitesinde yer alan habere göre, Yunanistan Eğitim Bakanlığı, eylül ayından itibaren Ege Denizi'nde yer alan Kalimnos - Kelemez Belediyesine bağlı Pserimos - Keçi Adası'ndaki 3 çocuk için ilkokul açılacağını duyurdu. Konunun milli açıdan çok önemli olduğu belirtildi. Böylece bu yıl ana okulu eğitimini tamamlayan 3 çocuk yeni okullarına kavuşmuş olacak.

Onikiadalar milletvekili Manos Konsolas, Ağustos 2022 yılında "okulların var olması devletin temel sorumluluğudur. Tek bir çocuk dahi olsa, okul olması gerekir." Görüşlerine yer vermişti.

Kuşkusuz eğitim tüm çocukların en temel insan haklarından biridir. Birleşmiş Milletler Genel Kurulu tarafından 20 Kasım 1989 tarihinde kabul edilen Çocuk Hakları Sözleşmesi'ne göre, taraf devletler, çocuğun eğitim hakkını kabul ederler ve bu hakkın fırsat eşitliği temeli üzerinde tedricen gerçekleştirilmesi gerektiğini belirtmektedirler.

Batı Trakya Türklerinin eğitimi ise Lozan Antlaşması'na göre özel ve özerktir. Bu

yüzden adalara olan hassasiyet buralara da gösterilmelidir.

Peki BM'nin kararı tüm Yunanistan'da uygulanıyor mu? Ne yazık ki hayır! Yunanistan'ın Batı Trakya bölgesinde 1923 Lozan Antlaşması imzalandığı sırada 350 civarında olan Türk ilkokulu sayısı günümüzde ne yazık ki 83 rakamına düşmüş durumda. Okullarımızın kapatılmasının gerekçesi ise öğrenci sayısının 9 rakamının altına inmesi olarak gösterilmektedir.

Ülkemiz Yunanistan tüm çocuklara eğitim hakkını sağlamalıdır. Çocuklar arasında ayırım yapmak insan haklarına ve çocuk hakları sözleşmesine aykırıdır. Devlet, insanlar arasında güven sağlamak istiyorsa çifte standarttan vazgeçmeli ve bir an önce Lozan Antlaşması'nın gereklerini uygulamalıdır.

4

RODOP Rüzgarı

Geleneklerimiz

Alantepe'ye ilgi bu yıl da büyük oldu

Kozlukebir – Arriana Belediyesi tarafından her yıl geleneksel olarak düzenlenen Alantepe Yağlı Güreşleri ve Kültürel Etkinlikleri 24 Ağustos 2025 Pazar günü sona erdi.

Ağası Ali Koç, Seyyid Ali Sultan Dergahı kanaat önderleri Abdi Pencal ve Mehmet Koç, Kozlukebir Belediye Başkanı Erdem Hüseyin, Rodop milletvekili Özgür Ferhat, Eyalet meclis üyeleri, Gümölcine S. Müftü Yardımcısı Fehim

Kozlukebir Belediye Başkanı Erdem Hüseyin, günün anlamını belirtti.

Etkinliğin son gününe; Türkiye Cumhuriyeti Gümölcine Başkonsolosu Aykut Ünal, 2025 Alantepe Ağası Ahmet Akraba, 2025 Seçek

Seçek 2025 Ağası Ali Koç, 2025 Alantepe Ağası Ahmet Akraba'yı tebrik etti.

Ahmet, İskeçe Türk Birliği Başkanı Kerem Abdurahimoğlu, Kozlukebir Bld. Muhalefet Lideri Tarkan Multaza, Gümölcine Türk Gençler Birliği Başkanı Sedat Hasan, Trakya

Tütün Kooperatifi Başkanı Sinan Ahmet, Seçek Derneği Başkanı Necmettin Kahya, Batı Trakya Azınlığı Yüksek Tahsilliler Derneği Başkanı Hüseyin Baltacı, Batı Trakya Türk

Kozlukebir Belediye Başkanı Erdem Hüseyin, milletvekili Özgür Ferhat'a plaket takdim etti.

Öğretmenler Birliği Başkanı Aydın Ahmet,

Gümülcine S. Müftü Yrd. Fehim Ahmet, Gümülcine S. Müftüsü İbrahim Şerif'in selamlarını getirdiğini belirtti.

Erkan Aydın'ın yanı sıra kalabalık bir soydaş topluluğu katıldı.

BAKEŞ Başkanı Dr. Hüseyin Bostancı, DEB Partisi Bşk. Yardımcısı Metin Hacıosman, Bursa Yıldırım Belediye Başkan V. Mehmet Ali Yazıcı, Bursa Büyükşehir Belediye Başkan V. Mehmet Aydın Saldız, Bursa Osmangazi Belediye Başkanı

Protokol konuşmalarında özetle aşağıdaki konuşmalar yapıldı:

2025 Alantepe Ağası Ahmet Akraba:

Bu topraklarda yıllardır süregelen yağlı güreş geleneğimizin sadece bir spor değil, aynı zamanda; birlik, kardeşlik ve dostluktur. Bizler de atalarımızdan gelen bu kültürü yaşatmak ve gelecek nesillere aktarmak en büyük görevimizdir..

Kozlukebir Belediye Başkanı Erdem Hüseyin:

Atalarımız fethettiği bölgelerde kutlamalar yapardı. Tek amaçları vardı, o da o bölgeleri şenlendirip daha da yaşanabilir hale getirmektir.

Bilindiği gibi Alantepe yağlı güreşleri ilk olarak yedi asır önce Bulgaristan'ın Almalı köyünde başlamış, 1939 yılına kadar Edirne Yolu üzerinde bulunan Musacık köyünün "Gemlik" bölgesinde ve Hemetli Çayı boyundaki düzlüklerde devam etmiştir. Yağlı güreşler 1950 yılından bu yana Alantepe bölgesinde düzenlenmektedir.

Bir milletin farklı bir toplum içerisinde yaşayabilmesi ve o bölgede varlığını devam ettirebilmesi; diline, dinine gelenek ve göreneklerine sahip çıkmasıyla mümkün olabilir. Ancak bu şekilde dimdik ayakta kalabilir. Bu sebeple, yarınlarımıza daha da güvenle bakabilmemiz için bu çok nadide etkinliğimizi hepimiz desteklemeliyiz...

Bursa Yıldırım Belediye Başkan V. Mehmet Ali Yazıcı:

Kardeşliğimizin yapı taşlarından biri olan, Osmanlı'nın topraklarında sizlerle birlikte olmak bizleri ziyadesiyle mutlu etmektedir. Bu

6

RODOP Rüzgarı

organizasyonu planlayan Erdem Beyi başkanım adına selamlıyorum.

Bizler, bu topraklarda sizlerin hissettiklerini Anadolu topraklarında, Bursa şehrinde bire bir yaşıyoruz. Buradan bizim vatanımıza, ülkemize gelmiş kardeşlerimizle birlikte yaşıyoruz.

Bu gibi organizasyonlar, kardeşliğimizin, birliğimizin daim olmasını; birlik ve bütünlük içinde hem mevcut neslimize, hem de gelecek neslimize örnek olmasını diliyorum...

Bursa Büyükşehir Belediye Başkan V. Mehmet Aydın Saldız:

Geleneklerimizi, göreneklerimizi, örf ve adetlerimizi yaşatılmasında bir mihenk taşı olan Alantepe güreşlerinde aranızda olmaktan onur ve gurur duyuyorum. Geçmişimizi bu güne, bu günümüzü yarınlarımıza taşıyacak olan bu güreşlerin her zamankinden daha coşkulu ve geleceğe daha umutla bakabileceğimiz bir etkinlik olmasını diliyorum.

Sizleri Bursa Büyükşehir Belediye Başkanı Mustafa Bozbey adına selamlıyorum.

Bursa Osmangazi Belediye Başkanı Erkan Aydın:

Sizlerle bir arada olmaktan son derece keyifliyiz. Başkanımızın ifade ettiği gibi yedi asırlık bir organizasyon. Güreşin içinde ki ata sporumuz her şey var; centilmenlik var, barış var, kardeşlik var, örf var, adet var, anane var velhasıl Türk Milleti'ni yansıtan her türlü unsuru bu güreşlerde yaşarız. Amacımız da bunları yeni nesillere aktarmaktır...

Rodop Milletvekili Özgür Ferhat:

Sizlerle yıllar öncesinden tanışıyoruz. Şimdiyse baktığımda güler yüzle, canı gönülden selamlayan eller havada ve bir

Kozlukebir Belediye Başkanı Erdem Hüseyin, Türkiye Cumhuriyeti Gümülcine Başkonsolosu Aykut Ünal'a plaket takdim etti.

mücadeleye, bir yolculuğa inanan bir toplum görüyorum.

Biz, yüzyıllardır buralardayız, bu coğrafyada yaşamaktayız. En önemlisi de; örf, adet, gelenek, görenekleri yaşatmak için çok büyük yol katettik. Bugün burada hem adet var, hem örf var, hem gelenek var ki bizim geleceğimiz burada sizin tescilinizle yaşatılmaktadır...

Bizim düşünmemiz gereken tek bir şey var; birlik ve beraberlik içinde olduğumuz sürece gerçekleştiremeyeceğimiz herhangi bir etkinlik yok. Bizim burada köklü tarihimize sahip çıktığımız sürece bizi yıkmalarına imkan yok. Köklü bir

toplumuz. Nereden geldiğimizi, nereye gitmek istediğimizi çok iyi biliyoruz...

Gümülcine S. Müftü Yardımcısı Fehim Ahmet:

Gümülcine S. Müftümüz İbrahim Şerif adına hepimizi sevgiyle ve muhabbetle selamlıyorum.

Zekanın, ahlakın, yiğitliğin hakim olduğu er meydanına; tarihin, kültürün, gelenek ve göreneklerin, birlik ve beraberliğin, dayanışmanın ve paylaşmanın hayat bulduğu Alantepe Etkinliklerine bizleri davet ettikleri için Sayın Kozlukebiri Belediye Başkanına ve bu yılın ağasına şükranlarımızı arz ediyoruz.

Temennimiz Alantepe etkinliklerinin başarıyla sonuçlanması ve hayırlara vesile olmasıdır...

Türkiye Cumhuriyeti Gümülcine Başkonsolosu Aykut Ünal:

Sizleri Atina Büyükelçimiz Sayın Çağatay Erciyes'in ve burada görev yapmanın önemini ve değerini çok iyi bilen Dışişleri Bakanlığımızın bütün fertlerinin selamlarını ileterek sözlerime başlamak istiyorum.

Değerli soydaşlarımız!

Kültürel faaliyetlerimiz, kimliğimizi, Türk kimliğini besleyen bizi biz yapan bağları güçlendiren çalışmalardır. Unutmayalım ki kültürünü yaşatmayan toplumlar köklerin kopma tehlikesiyle karşı karşıya kalır. Bu nedenle kültürel faaliyetlere katılmak onları desteklemek ve gelecek nesillere aktarmak hepimizin ortak sorumluluğudur.

Pehlivanlık kültürü Türk Milleti'nin değerleriyle doğrudan ilişkilidir. Cesaret, yiğitlik, mertlik, doğruluk ve vefa pehlivanın sahip olması başlıca özelliklerdir. Bu nedenle güreş sadece bir spor değil, aynı zamanda genç nesillere iyi yaşamın öğretilmesinde bir okul gibidir. Sonuç olarak pehlivanlık, Türk kültürünün hem bedensel, hem de manevi yönlerini temsil eden çok değerli bir mirastır. Bu gün de bu mirası yaşatmak, hem geleneklerimize sahip çıkmak, hem de gençlerimizi doğru değerlerle büyütmek açısından büyük önem taşır...

Konuşmalardan sonra her konuşmacıya günün anısına plaket takdim edildi.

Etkinlik Gümülcine Türk Gençler Birliği Halk Oyunları Ekibi'nin gösterileri ve yağlı güreş müsabakalarıyla sona erdi.

Tevfik Hüseyinoğlu'nu kaybettik

Emekli Öğretmen ve Yazar Tevfik Hüseyinoğlu'nu kaybettik

İskeçe Azınlık Lisesinde uzun yıllar görev yapmış, BTAYT Derneği eski başkanlarından, emekli öğretmen ve yazar Tevfik Hüseyinoğlu'nu 7 Eylül 2025 Pazar günü kaybettik. Merhumun cenazesi 8 Eylül 2025 Pazartesi günü ikindi namazından sonra Gümülcine'deki Yenimahalle Mezarlığı'na defnedildi.

Merhuma Allah'tan ramet, ailesine ve sevenlerine de başsağlığı diliyoruz.

Tevfik Hüseyinoğlu kimdir?

Tevfik Hüseyinoğlu 1939 yılında, Gümülcine'ye bağlı Kirazlı (Kerasya) köyünde doğdu. Gümülcine'de Medrese-i Hayriye'yi bitirdikten sonra lise öğrenimini Celal Bayar Lisesi'nde tamamladı. Ankara Üniversitesi İlahiyat Fakültesi'nden mezun oldu. İskeçe Azınlık Lisesi'nde çalıştı, 2003 yılında emekliye ayrıldı.

Hüseyinoğlu, azınlık basınında sürekli yazar ve çok yönlü çalışmaları olan bir yazar olarak kabul edilir. Düzyazıları daha çok öğretici nitelikte yazılmış makalelerdir. Edebiyat alanına ilk adımı Yunanlı yazar Antonis

Tevfik HÜSEYİNOĞLU

Samarakis'in Tehlike İşareti adlı romanını Türkçeye çevirmesiyle olmuştur.

Hüseyinoğlu'nun aşağıdaki kitapları yayımlanmıştır:

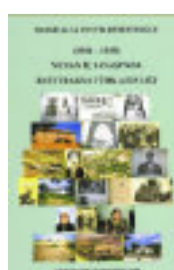
1- Tehlike İşareti – Yunanlı Yazar A. Samarakis'in romanın Türkçeye çevirisi.

2- Meslek Borcu – Roman.

3- Yunan İç Savaşı'nda Batı Trakya Türk Azınlığı (1946 - 1949). Rahmi Ali ile birlikte hazırlanmıştır.

4- Yunanistan'da Başmüftülük, Müftülükler ve Müftüler (1913 - 2014).

5- Geçmişte Yazdıklarımın Seçmeler - Makaleler.

Emekli lise öğretmeni Tevfik Hüseyinoğlu'ndan anılar

- **HAYALİMDE NET OLMAYAN BİR BİLGİYİ GERÇEĞE DÖNÜŞTÜRMEİNİN, NETLEŞTİRMEİNİN YOLUNU BULDUĞUMA SEVİNDİM**

- **BİLDİĞİM YUNANCA İLE DURUMUMU ANLATMAYA ÇALIŞTIĞIMDA, "TÜRKÇE KONUŞ OĞLUM", DEDİ**

- **"BAK, BURASI BİR MÜZE OLACAK Kİ KURUCULARDAN BİRİ DE SENSİN" GİBİ BİR AÇIKLAMADA BULUNDU**

- **BİNANIN CEPHESİNDE "GİMNASİYON CELAL BAYAR LİSESİ " YAZIYORDU**

Biz, daha sonra Susurköy'e yerleştik. Evimizi, askerler yaktı gerillalara sığınak olmasın diye. Kirazlı'da ilkokula gittim, fakat bitiremedim. Duyduğumuza göre Gümölcine'ye büyük bir okul (Celal Bayar Lisesi) yapılıyor. Okul yapıldı. Türkiye'den büyük bir adam (Celal Bayar) geldiğini duyduk. Bende henüz ilkokul diploması yoktu. O yıllarda Medrese'ye ilkokul diploması verecek bir altıncı sınıf dahi açmışlardı. Altıncı sınıfa ben de kaydoldum.

"DÜŞMAN GELİYOR" DEDİLER VE BÜTÜN KAYINÇUKUR KÖYÜNÜN TAMAMI BİR MAĞARAYA SİĞİNDİK.

Bizim Susurköy ile Kirazlı arasında bir mağara vardı. Mağarayı da şuradan tanıyorum. Almanlar işgal yılları başında buraya gelirken hiç mübalağasız 50-80 civarında uçak geçiyordu. O yıllar için bu eşsiz bir manzara idi. Daha sonra duyduk ki uçaklar Girit'e gidiyor. "Düşman geliyor" dediler ve bütün Kayınçukur köyünün tamamı bir mağaraya sığındık. İçinde de sular akıyordu. Hüseyin Aga diye biri vardı. Evleri gözetiyordu. Annem evi terk etmedi. Ablam yanımdaydı. Biz annemi merak ediyorduk. Uzun bir zaman sonra annem geldi. Tekrar eve döndük. 1941 yıllarıydı. Çobanın biri

askerin geldiğini söyledi. Sağa sola kaçışmaya başladık. Sarıayla denen yerde askeri birlik vardı. Bu askerler barakalarını bırakıp Susurköy'e inmek için emir almışlardı. Susurköy'e indiklerinde askeri birliğin komutanı köyün meyhanesinde sarhoş olduğu sırada, motosikletli Alman askerlerinin köye yaklaşmakta oldukları haberini alınca, bu komutan askerlere ateş etmelerini emretmişti.

Askerler köyün içine dağılmış, Almanlar'a yakalanmamak için evlerde sivil kıyafet aramaya başlamışlar.

Hasan Çavuşlar'ın evine gitmiş ve içeri almışlar. Potur ve aba vermişler. Silahını da saklamışlar. Adam kurtulmuş. Derken İç Savaş başlıyor. Alman askerleri toplanıyor. Gençler cepheye gidiyor. O Rumun ve Mehmet Çavuşlar'ın oğlu da asker. Hasan Çavuş'un oğlu terhis oluyor, diğeri ise vuruluyor. Bir Rum evine gidip sivil elbise isteyen askerin birine sivil kıyafet vermediğinden başka askerleri de evden kovmuşlar.

ÖĞRETMENLERİN DE KÖYLERDE ÇALIŞMALARI ÇOK ZOR, İTİBARLARI YOKTU; TÜTÜNLE, BUĞDAYLA ANLAŞMA YAPILIYORDU

Medrese üç yıllık eğitim verilirken, mezun olacağım dört yıllık oldu. Yıl 1956-57. İdi. Derken eğitimi beş yıla çıkardılar. Talihsizlik mi nedir, yine bekledik ve mezun olduk. Medrese henüz resmi bir ortaokul filan değildi. İlkokul ise hiç değil; ne ilkokul ne de ortaokul. Zamanın birinde Osmanlı usulü başlatılmış, biraz modernleşmiş, fakat öğretim oldukça zayıf. 1937 yılında yapılmış hep eski binasında faaliyet gösteriyorduk. Medrese mezunları öğretmen oluyordu, fakat öğretmenlerin de

köylerde çalışmaları çok zor, itibarları yoktu; tütünle, buğdayla anlaşma yapılıyordu.

Hoşuma gitmeyen bir husustu. Çareler düşünmeye başladım. Rahmetli gazeteci Asım Haliloğlu'na, acaba başka bir çare düşünülemez miydi, diye sordum. Dedi ki, "Konya'ya imam hatibe gidenler var. Siz de oraya gidemez misiniz." "Gitmesine gideriz "de, vakit geçti" dedim. Bir dilekçe yazdı. Dilekçeyi Konsolosluğa götürdüm, Recep abiye verdim, "gönderelim" dedi.

Bu arada kendi kendime bir şey kurguladım. Medrese'nin resmiyeti yok; ne ortaokul ne de ilkokul. Kendi kendime şöyle düşündüm: İskeçe'de çamlıkta bir papaz okulu vardı. Oranın mezunları ya da öğrencileri devlet lisesine nasıl geçebiliyorlar? Bunları kurgularken, bir kadın hastayı Kılış'a götürmek gibi bir sorumluluğu üstlenmişim. Bir kemik hastanesinde yatması gerekirdi. O zamanlar rahmetli milletvekili Molla Yusuf'un çok forsu vardı. Fotoğrafını verdi, "bunu hastane kapısında göster. Ben oraya telefon edeceğim" dedi. Hastaneye gidince fotoğrafını gösterdim ve görevli, "Apo ton Turko Vulefti? - Türk milletvekilinden mi" cevabını verdi. İçeriye aldılar. Hastayı yatırdım. Müdür dedi ki, "hastanın yanında çokça para bırak." Ben de para olmadığını söyledim. Ne varsa hastanede bıraktım. Kendime sadece yol parası ayırdım. Selanik'e kadar biletin fiyatının 23 drahmi olduğunu söylediler, ben de kendime 25 drahmi ayırdım. Selanik'te vardığımda o otobüsün gittiğini söylediler. "Trafik polisine git", dediler. Oradan bana yük kamyonlarıyla Gümölcine'ye gitmemi tavsiye ettiler. Birini buldum, "olur" dedi. Bu arada bir de asker ortaya çıktı. Meğerse ona da söz vermiş. Şoförle birlikte üç kişi olduk ki son

anda bir de kadın ortaya çıktı. Kadın ise şoförün akrabasıymış. Sıkışmıştık, ama gideriz, dedik. Araba hareket etti. Bir yerde kamyon gaz almak için durdu. Meğerse kamyon Papageorgi'nin imiş ki onun otobüsleri de vardı. Kamyon şoförüne neden yolcu alıyorsun, diye epey bir surat yaptı. Beni kastederek "Genç burada kalsın", dedi. Şoför bana dönerek, "sen yolda ilerle. On dakika sonra ben seni tekrar alacağım" dedi.

Sabah İskeçe'ye geldik, gün yayıldı. Şoföre param olmadığını söyledim ki sonraki gün de bayramdı. Kimliğimi verdim. İkna oldu.

HAYALİMDE NET OLMAYAN BİR BİLGİYİ GERÇEĞE DÖNÜŞTÜRMEİNİN, NETLEŞTİRMEİNİN YOLUNU BULDUĞUMA SEVİNDİM

Hastayı Kılıksız'a götürürken, İskeçe'den bir genç bindi trene. "İstersen buraya oturun", dedim. Ne iş yaptığımızı birbirimize sorduk. "Ben, devlet lisesi son sınıf öğrencisiyim", dedi. Papaz okulundan sizin okula geçilebiliyor mu? Cevap olarak, "Geçiliyor ve geçenler de var", dedi. Sadece bir imtihan yapıldığını ve öğrenci hak ettiği takdirde sene kaybetmediğini anlattı. Bu husustaki kanunu da bilmediğini söyledi. Hayalimde net olmayan bir bilgiyi gerçeğe dönüştürmenin, netleştirmenin yolunu bulduğuma sevindim.

BİLDİĞİM YUNANCA İLE DURUMUMU ANLATMAYA ÇALIŞTIĞIMDA, "TÜRKÇE KONUŞ OĞLUM", DEDİ

Gümülcine'ye döndüğümde hep Celal Bayar Lisesine gitme imkanlarını düşünüyordum. O zamanlar Celal Bayar Lisesi Ortaöğretim Müfettişliğine bağlıydı. Bu kurumun yerini öğrendim ve hayalimdeki düşüncelerimi

oradaki yetkiliye anlatmaya karar verdim. Orada yaşlı bir adam oturuyordu. Bildiğim Yunanca ile durumumu anlatmaya çalıştığımda, "Türkçe konuş oğlum", dedi. Şaşırdım. Sonradan öğrendim ki bu zat İstanbul Hukuk Fakültesi mezunuymuş. Adı da Mamalis idi. Bana, "Sen yarın diplomanı getir, göreyim" dedi. Başka bir arkadaşım da benimle geldi. Müfettiş diplomalarımıza baktı ve "Bakın çocuklar, şimdi ben bunu yazarsam, bürokrasinin kanallarına girerse, bu sene yetişemez. Tanıdığınız bir milletvekili varsa, ona kapalı zarf usulüyle verelim ki hemen görüşürse bu seneye yetişir." Cevabını verdi. O zamanlar Osman Üstüner ve Molla Yusuf milletvekili idiler. Biz, Osman Üstüner'in oğlu Burhan'la görüştük ki o lisenin son sınıfındaydı. Babasının bu akşam Atina'ya gideceğini söyledi. Hemen gittik görüştük, olayı kendisine anlattık. Osman Üstüner kapalı zarfı yetkili makamlara ulaştıracağını ve bize "Yarın saat 14:00'te Kulüp'te (GTGB) benden telefon bekleyin", cevabını verdi. O zamanlar telefon da yalnız Gümülcine Türk Gençler Birliğinde - GTGB'de vardı. Telefon çaldı. İsmen beni aradı. Milli Eğitim bakanı ile görüştüğünü, meseleyi anlattığını, Mamalis'in verdiği zarfı verdiğini, okuduğunu ve "tamam" dediğini bana anlattı. Mütalağasını yazdı ve üzerine de "Muaccel" yazarak zarfı kapadığını söyledi.

Bay Mamalis, sonraki gün lisenin müdürüne gönderdiği talimata göre sizi imtihan yapacak, program verecek. Akşam saatlerinde sınava gireceksiniz, dedi.

O YILLARDA TÜRKÇE OLARAK OKUTULAN DERSLERİN ÖĞRETMENLERİ TÜRKİYE'DEN GELİYORDU

12

RODOP Rüzgarı

Sınavlarda Türk öğretmenler de çok ilgi gösterdi. Her biri yardım etmek istiyordu. Biyoloji dersinden eklem bacaklılardan örnek ver dediler. O arada eline bir sinek kondu, "işte bir tanesi bu" dedi. Öğretmene ben de bal arısı v.d. gibi cevaplar verdim.

"BAK, BURASI BİR MÜZE OLACAK Kİ KURUCULARDAN BİRİ DE SENSİN" GİBİ BİR AÇIKLAMADA BULUNDU

Fransızca var lisede. Hüsnü Bey o yıllarda Fransızca öğretmeni idi. O yıllarda Türkçe olarak okutulan derslerin öğretmenleri Türkiye'den geliyordu. Triferuli adında bir Rum öğretmen vardı. Sınava giren 8-10 öğrenci vardı. En iyi Yunanca'yı benim bildiğimi söylediler. Triferulis, "Sen bana lazım olacaksın", dedi. "Eski yazıyı biliyor musun" diye sorduğunda, "Biliyorum" cevabını verdim. Sınavdan sonra benimle bir yere gideceğini söyledi. "Bir müze kuracağız", dedi ki işte orası şimdi Küçük Park'ın yanındaki müzedir ki o zamanlar orada hiçbir şey yoktu. Eski Yunanca yazılı bir taş ve yanında da eski Türkçe ile yazılı mezar taşı vardı. Kabartmalı yazı. Triferulis, kabartma yazıların üzerine bir kağıt bastırdı ve sanki fotokopiden çıkmış gibi oldu. Medrese'ye gittim ve bir odaya kapandım. Yazıyı okudum. Sonraki gün bana, "Bak, burası bir müze olacak ki kuruculardan biri de sensin" gibi bir açıklamada bulundu.

Celal Bayar Lisesinde sınava girdik. Bazı derslerden hiç sınav olmadı. Kalafatidis, o zaman okul müdürüydü. Türkçe de biliyordu. Ressamdı ve tarihi şahsiyetlerin resimlerini çizmiş ve sınıf koridorlarına asılmıştı. Müdür aynı zamanda mükemmel de keman çalardı. Kısacası sanatçıydı. Dedi ki, "Sizin öngördüğünüz kanun buna uymuyor". Ben de,

"İskeçe'deki İeratiki Sholi oluyor", cevabını verdim. "Oranın hali başka. Orada okutulan derslerin tamamı burada var", cevabını verdi. Medrese'de okutulan derslerin çoğu Celal Bayar Lisesinde yoktu. Eğer, hadi ortaokul üçüncü sınıfı okuduğunuzu düşünsek, o zaman kaybınız daha az olur, nispeten bir temel atarsınız ve devam ettirebilirsiniz. Biz, iki kişi orta üçe gitmeyi kabul ettik. Diğerleri de alt sınıflara kayıt yaptırdı. 1958 başında orta ikiye gelenlerden rahmetli Mehmet, Süleyman v.d. liseyi bitirdik. Evde bazı sorunlar oldu. Bir yıl ara vermek zorunda kaldım. O yıllarda kontenjan ve Hıristiyan öğretmenler vardı. Mütakabiliyet o zaman çalışıyordu. Ortaokul lise aynı idi ki 1979'da ayrıldı.

BİNANIN CEPHESİNDE "GİMNASİYON CELAL BAYAR LİSESİ" YAZIYORDU

Binanın cephesinde "Gimnasion Celal Bayar Lisesi" yazıyordu. Celal Bayar adı büyük harflerle yazılı idi. Ara verdiğim yıl Asım Haliloğlu'na durumu anlattım. O da, İskeçe'de bir yer var, seni oraya öğretmen yapsak", dedi. Ortaokuldan mezun olmuşum. Tekrar devam da etmek istiyordum. Ben, o senelerde Medrese'ye devam ettiğim sürece, ekmeğimizi sırtımızda taşıyarak getiriyorduk. Arkayla duvara çıkmak gibi bir şeydi bu. O yıllarda benim azmime hayret edenler vardı.

TÜRKÇE OLARAK BİR KONUŞMA HAZIRLADIM. "YUNAN VATANDAŞIYIZ. BU MEMLEKET, BİZİM MEMLEKETİMİZ. BİZİM DE BABALARIMIZ DEDELERİMİZ VATAN İÇİN ÖLDÜ", GÖRÜŞLERİNİ İFADE ETTİM

Tekrar okula başladım. Türkiye’de 27 Mayıs Darbesi olduğu zaman köydeydim. Bir Rum komşu dinlemiş. Menderes tutuklanmış, dedi. O zamanlar okulun yurdu vardı ve çok kalabalıktı ve paralıydı. Bazı öğrencilere parasız olduğu da söylendi. O yıllarda Sebahattin Galip de Cemaat başkanı. Osman Nuri Efendi de haftada bir ona geliyordu. Okullara yardım yapılıyordu. Elmalı köyünde de okul yaptırılmış ve bir miktar para artmış. Bu parayla Türkçe konuşan bir öğretmen alalım, kararını vermişler. Asım Haliloğlu, buraya gitmemi söylüyor. Ancak sarıkla gezmemi söylüyor. Bunu yapamam. Aynaya baktığım zaman kendimi beğenemem, dedim. Beni olduğum gibi kabul ederlerse, olduğum gibi kabul etsinler. Orada da uzun süre Şahin Belediyesinde müdürlük yapmış Hafız Hüseyin vardı. Makedonia gazetesini her gün okurdu. Benim için gelsin, demiş. Ekim ayı ortalarıydı. Beni oraya müdür yaptılar. Bir de Georgos Andreu adında bir daskalos vardı. Diğer Türk öğretmenin ise sadece Kur’an okutma bilgisi vardı. Öğrenci çoktu. 28 Ekim geldi. Ertesi gün konuşmaların olacağını biliyordum. Aynı zamanda havalı bir yerde de görev yaptığının farkındaydım. Türkçe olarak bir konuşma hazırladım. “Yunan vatandaşıyız. Bu memleket, bizim memleketimiz. Bizim de babalarımız dedelerimiz vatan için öldü”, görüşlerini ifade ettim. Yani mahkemede söyleyebileceğim şeyler. Çok büyük bir alkış koptu. Arkadan sözü Andreu aldı ve hiçbir kimse alkışlamadı.

“BUNDAN SONRA BAĞ DÜRÜLEME İŞİ VAR. SABAH KARANLIĞINDAN AKŞAM KARANLIĞINA KADAR DÜRÜ YAPACAĞIM”, DEDİM

14

RODOP Rüzgarı

demokrasiye geçiliyor. Peki Türkiye’den gelen öğretmenler ne olacaktı? Devletin bunlara tavır takınması lazımdı. 694-695 sayılı kanunlar çıkarılıyor. 694 tamamen mütekebbiliyet esasına dayanıyordu. 695 ise Müslüman okullarına Akademi mezunları tayin edilecek, yetmezse öğretmen okulu mezunlarına görev verilecekti. Bu şekilde azınlık eğitimi lehine olan büyük bir fırsat kaçmıştır.

Elmalı köyünden sonra ben, tekrar lise birinci sınıfa başlıyorum ve 1963’te mezun oluyorum ki beşinci mezun idim. Bunu da bana Faik Besimoğlu’nun verdiği “40 yılını tamamlayanlar” plaketinden öğreniyorum. Hatta ben, üniversite diplomamı değil de bu plaketi evimin en güzel köşesine koydum.

SEBAHATTİN GALİP, “ESKİ YAZIYI BİLİYOR, MEDRESE’Yİ BİTİRDİ. BUNU İLERİDE MÜFTÜLÜK İÇİN, BURADAKİ LİSELERDE EĞİTİM İÇİN BUNU İLAHİYATA VERELİM”, DİYOR

Liseyi 1963’te bitirdikten sonra bütün amacım avukat olmaktı. Firuzan İşman adlı yeni bir edebiyat öğretmeni gelmişti. Firuzan Hanım bizi, “siz bu sınıfa nasıl geldiniz”, diyerek bizi fena halde sıkmaya başladı. Nihayet mezun olduk. Ben, Hukuk istiyorum. Cemil Miroğlu adında bir konsolos vardı o yıllarda. Edebiyat öğretmeni Firuzan hanım beni tavsiye etmiş. Hukuka çok uygun bir genç, diye görüş belirtmiş. “Seni Selanik’e kursa verelim. Sınava girip hukuka gireceksin” diyor konsolos.

Selanik Üniversitesinde, Oktay Engin adında bir öğrenci varmış. O zaman Atatürk’ün evine sabotajla suçlanmıştı. Ben, kabul etmedim. O

Bütün bunlardan sonra, gelen bir emre göre, “ikinci bir emre kadar derslere girmeyeceksiniz” dendi. Köylüler ise “kalacaksınız, paraysa para” diyorlar.

Köyde bir de Fenerbahçeli Lütfi abi vardı. Elmalı’dan İtalya’ya maça gidiyordu. Köye o yıllarda Milliyet gazetesi geliyor ve küçük ilanlarına kadar okuduğunu söylerdi. Yılbaşına bir gün varken iki polis gelmiş ve çağırdıklarını söylediler. Yasak bölge izin belgesini istediler ve verdim. Beraber İskeçe’ye gittik. Ve, “şimdi ne yapacaksın” diye sordular. Dedim ki, “bundan sonra bağ dürüleme işi var. Sabah karanlığından akşam karanlığına kadar dürü yapacağım”, dedim. Bir şey demediler.

O zaman da Menderes’in Atina programı da açıklanmıştı. Mayıs ortalarıydı. Elmalı köyü halkı afişler hazırlamış. Menderes, Atina’dan, Selanik’e gelecekti. Yunan – Türk heyetleri Batı Trakya Türklerine öğretmen yetiştirecek bir okul kurulmasını görüşeceklerdi. Aynı Celal Bayar da olduğu gibi kontenjan öğretmenleri görev yapacak. Buradan mezun olanlar Yunanca ve Türkçe’yi bileceklerdi. O zaman Türkiye öğretmen okulu mezunlarının Yunanca bilmedikleri de biliniyordu. Ancak ihtilal oluyor ve Menderes’in ziyareti iptal ediliyor; tutuklanıyor ve idama kadar gidiyor.

CUNTA 1974’TE YIKILIYOR VE KARAMANLIS GETİRİLİYOR ÜLKEYE. TEKRAR DEMOKRASİYE GEÇİLİYOR

21 Nisan 1967’de Yunanistan’a Cunta idaresi gelince hemen bu konunun üzerine atlıyor. Ve, SÖPA kuruluyor. 1969-70’de mezun vermeye başlıyor. O yıllarda öğretmen okulu mezunu öğretmenler de var. Cunta 1974’te yıkılıyor ve Karamanlis getiriliyor ülkeye. Tekrar

zaman Sebahattin Galip, “eski yazıyı biliyor, Medrese’yi bitirdi. Bunu ileride Müftülük için, buradaki liselerde eğitim için bunu ilahiyata verelim”, diyor. Ben de bu teklifi burslu olmak şartıyla kabul ettim. Valizimi toplayıp trenle Ankara’ya gittim. O zamanlar bazı durumlarda sınav yapılıyor, bazı durumlarda da kontenjan uygulanırdı. Kanadalı bir öğrenci mezun olmuş ve oradan bana yer açılmıştı. Ankara Üniversitesi İlahiyat Fakültesi o yıllarda Cebeci’de Siyasal ve Hukuk Fakülteler yanındaydı. Daha sonra Bahçelievler’e taşındı ve oradan mezun oldum.

REKTÖR GELDİ. “NE GÜZEL, YUNANİSTAN’DA DA BİR ADAMIMIZ OLSUN” DEDİ

Batı Trakya’ya döndüm. Bir yıl İskeçe’deki lisede çalıştıktan sonra bana bakanlıktan bir yazı geldi. “Herkes diplomasının resmi tercümesini bakanlığa gönderecek”, dendi. Çıkış belgem vardı, ancak çok basitti. Okuldan ne istediğimi yazdım. Tercüme edildi. Leyla adlı arkadaşına mektup yazdım. Diplomamın yola çıkıp çıkmadığını sormasını istedim. Leyla, “henüz daha göndermemişler” diye bana mektup göndermişti. Yine de ben, yaz tatilinde Ankara’ya gittim. Öğrenci işleri sekreteri ile görüştüm. Sekreter bana çıkıştı. İmkani yok, diye kestirip attı. Dekanla görüştüm. Dekana durumu anlattım. Sekreteri çağırdı, “gencin diploması verilecek” talimatını verdi. Diploma hazır oldu. Rektör ise Pakistan’daydı. Diplomada bir kusur buldum. İlahiyat kelimesi geçmiyordu. Sefaretteki yetkili benim haklı olduğumu söyledi. İlahiyat Fakültesi yazılmadan olmaz, dedi. Tercüman da bana hak verdi. Sonuçta düzelttik.

Röportaj: Rodop Rüzgarı dergisi/2023

MUHTEREM HOCAM MERHUM TEVFIK HÜSEYİNOĞLU'NUN ARDINDAN

Asım ÇAVUŞOĞLU

Yıllardır yazıyla hemhal olan biri olarak diyebilirim ki, bazı yazıları yazmak daha yorucu

olup, daha fazla zaman almaktadır. Öyle ki eliniz kaleme, kâğıda gitmez, yazacaklarınızı toparlamak için dolaştıkça dolaşır durursunuz.

Rahmet Hocam Tevfik HÜSEYİNOĞLU hakkında

vefatından (7-9-25) hemen sonra işbu yazıyı kaleme alırken epey zorlandığımı ifade ederek üstadımı anlatmaya nereden başlamam gerektiğine hala karar vermiş değilim.

En iyisi filmi başa sarıp merhum Tevfik hocamızı ilk tanıdığım tarihe geri dönmek suretiyle her kareyi dikkatle gözden geçirerek anlatmak (yazmak), böylece O'nu yad etmeye çalışmanın en makul olacağına karar kıldım. Hatırladıklarımı aynen yazmak mümkün olmasa da, en azından hafızamda ondan öğrendiklerimden öne çıkanları not etmek istiyorum. Örneğin, "hiç unutmadığım bir husus, **"...Meslek hayatımda karşılaşacak güçlüklerle, problemlere karşı başarılı olmanın tekniğini detaylı bir şekilde göstermesinde (anlatmasında) himmet ve gayretlerini esirgememesi..."**

Hatıraları henüz bütün canlılığıyla dostlarını, tanıyanlarını çevresinde dolaşırken, hele herhangi bir konu hakkında sohbetlerin arasına ya sözüyle, ya bir düzeltmesiyle müdahale etmesi...

Merhumun mutedil bir duruşu vardı. Söylemleri hep itidal üzere idi. Öyle olduğu için de herkes ondan takdirle bahsediyordu. Düşünceleri, eylemleri ve adeta fıkıhla özdeşleşmesi azınlığımızın kahir ekseriyeti tarafından hüsnü kabul görürdü.

Onun bıraktığı boşluğun uzunca bir süre doldurulamayacağına dair toplumumuzda bir kanaatin oluşması bu düşüncelerimizin teyiti dir. Bu yüzden ona karşı derinden bir muhabbet vardı.

Gerçekte de böylesi şahsiyetler kolay yetişmezler, Bir ömür ilme adanan emeğin karşılığı böyle olmalıdır diye düşünüyorum. Araştırmacı ve yazar olan merhum hocama dinimiz hakkında bir soru yönelttiğimde hemen İslam dininin i'tikat, ibadet ve ahlâk esaslarını açıklayarak cevaplamaya başladılar. Sanki azınlığımızın din kültürünü arttırmayı gaye edinmiş gibi bir hali vardı.

Batı Trakya Müslüman Türk Toplumuna en güzel şekilde hizmet etmekle yükümlü olduğunu ciddi bir görev addediyordu. Zaman zaman, **"Demokratik bir toplum olmanın yolu okul kültürü ile başlar. Bu kültürün oluşmasına hepimizin katkı sunması kaçınılmazdır.**

Güçlü bir demokrasi için en büyük teminat, insan haklarına saygılı, bireysel farklılıkları zenginlik kabul eden; ırk ve cinsiyet ayırımı yapmayan, ötekileştirmeyen, ülkesini ve değerlerini seven, kendine güvenen bir azınlık gençliğinin yetiştirilmesidir..." dediğinin canlı şahidiyim.

Ebediyete göç etmiş nice divit yalamışlar vardır ki onlar uzun yıllardan sonra bile düşüncelerimizde, duygularımızda olanca canlılıklarıyla yaşamaya devam

16

RODOP Rüzgarı

ederler. İşte daha dün ayrılan ayrılan saygıdeğer üstadımız Tevfik HÜSEYİNOĞLU da mezkûr şahsiyetler gibidir.

Toplantılarda, sokakta, hulâsa her yerde o daima vakarlı ve zarif edası içinde hafif tebessümlü idi. Halîm, selîm, sahâvet, vakur ve engin hoş görüşü ile örnek bir kişiliğe sahipti.

Yabancı veya tandık etrafındakilerle daima ilgilenirdi. Sözlerinde mübalağa yoktu. Ömrünü ilme adayan, bu yolda yoğun çaba sarf eden ve arkasında silinmeyecek izler bırakarak (5 adet kitabı yayımlanmıştır) aramızdan ebediyete intikal etmiştir.

8 Eylül 2025 Pazartesi günü ikindi namazından sonra merhumun naaşı cemaatin ve

Meslektaşlarının omuzlarında Yenimahalle

Mezarlığı'ndaki mezarına götürülmüş ve burada seçkin hafızlar tarafından okunan Kur'an-ı Kerim ve dualar eşliğinde defnedilmiştir.

Merhuma Allah'tan rahmet, kederli ailesine sabr-ı cemil, yakınlarına, eğitim camiasına başsağlığı diliyorum. Ayrıca merhum hocamın şefaati Resûlullah'a müstehak zümreye ilhak

buyrulmasını tazarrû ve niyaz ederim.

Mekânı cennet olsun.

BTTA DANIŞMA KURULUNDAN TAZİYE MESAJI

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

TAZİYE

Gümülcine'de ikamet eden, İskeçe Azınlık Ortaokul – Lisesi emekli öğretmenlerinden araştırmacı yazar Tevfik HÜSEYİNOĞLU'nun vefatını büyük üzüntü ile öğrenmiş bulunuyoruz. Yıllarca yaptığı öğretmenlik hizmetiyle binlerce öğrenci yetiştirmiş ve kaleme aldığı eserleriyle Batı Trakya Türk kültürüne katkıda bulunmuş olan merhum hocamıza Allah'tan rahmet, kederli ailesine, yakınlarına ve eğitim camiasına başsağlığı ve sabırlar dileriz. Mekânı cennet olsun. .

Mustafa TRAMPA
BTTADK Başkanı ve İskeçe Müftüsü

Azınlık insanı haykırdı:**Mizanlı Azınlık İlkokulunu derhal açın!****- Daha iyi bir azınlık eğitimi! Hemen şimdi!****- Eğitimde eşitlik! Hemen şimdi!**

İskeçe'nin 120 hanelik Mizanlı Azınlık İlkokulu'nun kapatılmasının ardından, öğrenci sayısının yeterli sayıya ulaştığı halde eğitim ve öğretime açılmamasından sonra Batı Trakya Türk Azınlığı Danışma Kurulu 11.09.2025 günü okulun önünde bir basın açıklaması yaptı.

Toplantı boyunca;

Daha iyi bir azınlık eğitimi!
Hemen şimdi!

Eğitimde eşitlik! Hemen şimdi!

Sloganlarını içeren pankartlar taşındı.

Basın açıklamasına; Batı Trakya Türk Azınlığı Danışma Kurulu Başkanı ve İskeçe Müftüsü Mustafa Trampa, Gümülcine S. Müftüsü İbrahim Şerif, milletvekilleri

Hüseyin Zeybek ve Burhan Baran, Eyalet Başkan Yardımcısı İrfan Hacıgene, İskeçe Türk Birliği Başkanı Kerem Abdurrahim, DEB Partisi Başkanı Çiğdem Asafoğlu, Batı Trakya Türk Öğretmenler Birliği Başkanı Aydın Ahmet, Mustafçova Belediye Başkanı Ahmet Kurt, Gümülcine Türk Gençler Birliği Başkanı Sedat Hasan, Batı Trakya Camileri Din

Mizanlı P. Zigos Azınlık İlkokulu tabelası.

Görevlileri Derneği Başkanı Erol Yoluç, BAKES Başkanı Dr. Hüseyin Bostancı, Batı Trakya

Kapisına kilit vurulan Mizanlı Azınlık İlkokulu.

Azınlığı Yüksek Tahsilliler Derneği Başkanı Hüseyin Baltacı, köylüler, öğrenci velileri, Gümülcine, İskeçe ve Meriç bölgelerinden soydaşlar katıldı.

Bugün burada açılması gereken, fakat çifte standart neticesinde açılmayan Mizanlı Azınlık İlkokulunun önünde toplanmış bulduklarını belirten Batı Trakya Türk Azınlığı Danışma Kurulu Başkanı ve İskeçe Müftüsü Mustafa Trampa, "Şu anda burası çocukların sesleriyle çok canlı olması gerekirken, bahçenin cıvı cıvı kaynıyor olması gerekirken, maalesef kapısında kilidin vurulduğu bir okulun önündeyiz. Veliler

bu yıl açılması için yeterli sayıda dilekçeyi İlköğretim Müdürlüğüne teslim ettikleri halde, bütün yaz boyunca oyalayarak, en sonunda kendilerine göre kanun hükmündeki kararnameyi yorumlamak suretiyle "red" cevabı vermişlerdir. Bu tabii ki sadece bizim Mizanlı Azınlık Türk İlkokulu değil, geçmiş yıllarda Meriç ve Gümülcine bölgelerinde de bu tür olaylarla karşılaştık.

Lakin adalarda 1-2 öğrenciyle okulların açıldığını ve Sn. Milli Eğitim Bakanı "2 nefer için de olsa mutlaka okullar açılmalı" derken bizi görmemezlikten gelmeleri, özellikle Lozan Barış Antlaşması dahilinde özerk ve özel bir yapıya sahip olan azınlık eğitimimizin burada ne yazık ki ypk

edilmeye çalışıldığının bir göstergesi.

Topantıda "Daha iyi bir azınlık eğitimi! Hemen şimdi!" yazılı pankart taşındı.

Bu gün bizler, Batı Trakya Türkleri olarak, gerek Mizanlı köyümüzün yaptığı bu teşebbüsün olumsuz neticelenmesi, gerekse okullarımızın 300'den 83'e inerek çok basit gerekçelerle kapatılması neticesinde

oluşan bu antidemokratik havayı basın yoluyla duyurmak ve tepkimizi dile

getirmek için bir araya gelmiş bulunuyoruz.

Daa sonra da hazırlanan basın bildirisini Batı Trakya Encümenler Birliği Asbaşkanı Ersan Ömer tarafından Türkçe ve veliler adına da İsmet bey tarafından Yunanca olarak okundu.

Basın bildirisinin tamamı ise şöyle:**Eğitim Hakkımız Engellenemez!**

Bugün burada toplanmamızın sebebi, Mizanlı Köyü Azınlık İlkokulumuzun yeterli öğrenci sayısına ulaşmasına rağmen açılmaması ve bunun ardında yatan ayrımcı politikaları protesto etmektir.

Topantıda "Eğitimde eşitlik! Hemen şimdi" yazılı pankart taşındı.

ÇOCUK AZLIĞI

BAHANESİYLE KAPATILAN OKULLARIMIZ

Yunanistan devleti, yıllardır idari reform bahanesiyle "çocuk azlığı" gerekçesini öne sürerek onlarca Batı Trakya Türk Azınlık okulunu kapatmıştır.

- Kapatılırken bizlere "geçici"

Azınlık mensupları olarak biz, bu hizmetten memnuniyet duyarız. Ama aynı uygulamanın Azınlık okullarında yapılmaması bizi derinden üzmektedir.

AZINLIĞIN FENERLERİ SÖNDÜRÜLÜYOR

Eğitim, Din İşleri ve Spor Bakanı Sayın Sofia Zaharaki,

taşıyan Batı Trakya Türk Azınlığı'na yapılan bu muamele adalet midir?

- Lozan'a, demokrasiye ve eşit vatandaşlık anlayışına aykırı bu uygulamalar daha ne kadar sürecektir?

TALEPLERİMİZ

1. Mizanlı Köyü Azınlık İlkokulunun derhal açılması.
2. Azınlık okullarına uygulanan ayrımcı politikaların son bulması.
3. Lozan Antlaşması'na uygun şekilde eğitim hakkımızın güvence altına alınması.
4. Azınlık eğitiminden sorumlu makamların, bu yanlış uygulamalardan ivedilikle vazgeçmesi.

SON SÖZ

Biz Batı Trakya Türkleri olarak, eşit vatandaşlık hakkımızdan, Lozan'ın bize tanıdığı eğitim hakkımızdan asla vazgeçmeyeceğiz!

Bugün aslında açık olması, bahçesinde öğrencilerin sesleri yankılanması gereken Mizanlı için buradayız, eğitim hakkımız için buradayız!

Topantıya; Danışma Kurulu üyeleri, köylüler, Gümülcine, İskeçe ve Meriç bölgelerinden soydaşlar katıldı.

denildi, öğrenci sayısı artınca tekrar açılacağı söylendi.

- Ancak gerçekte bu sözler tutulmadı; Azınlığımız defalarca bu çifte standardı tecrübe etti.

Bugün Mizanlı'da yaşanan da tam olarak budur.

ÇİFTE STANDART ORTADA!

- Geçtiğimiz yıl Kardıçe Argiri köyünde 1 öğrenci için,
- Bu yıl Keçi Adası'nda 2 öğrenci için ilkokul açıldı.

"ulusal fenerler iki öğrenciyle bile açık tutulur" demiştir.

Peki, öyleyse neden Azınlığın eğitim fenerleri bir bir söndürülmektedir?

Lozan Antlaşması ile güvence altına alınmış hakkımız olan eğitimden mahrum bırakılmamız kabul edilemez.

SORUYORUZ

- Azınlık insanını kendi okulundan mahrum bırakmakla ne amaçlanmaktadır?
- Eşit vatandaşlık özlemi

Milletvekili Zeybek:

"Öğrencisi bulunan bir okulun kapalı tutulması hükümet açısından büyük bir hata teşkil etmektedir."

İskeçe'nin Mizanlı köyünde bulunan azınlık ilkokulu, gerekli öğrenci sayısının sağlanmasına ve veliler tarafından Şubat ve Ağustos 2025'te yapılan başvurulara rağmen yeniden faaliyete geçirilmemiştir. On öğrencinin eğitim hakkının engellenmesi, kırsal bölgelerdeki mevcut sorunları daha da derinleştirmektedir. Konuyla ilgili Milli Eğitim Bakanı'na yöneltilen soru önergesi ile, söz konusu okulun ivedilikle açılması ve çocukların eğitim hakkının teminat altına alınması talep edilmektedir.

SORU ÖNERGESİ

Eğitim Din İşleri ve Spor Bakanlığı'na

Konu: "İskeçe Mizanlı Azınlık İlkokulu'nun Yeniden Faaliyete Geçirilmesi"

Ülkemizin karşı karşıya olduğu en önemli sorunlardan biri, öğrenci eksikliği sebebiyle okul birimlerinin kapatılmasıdır. Maalesef bu olgu, giderek artan şekilde İskeçe ilinde de gözlemlenmektedir. Bu şartlar altında, gerekli öğrenci sayısı mevcut olduğunda ve talep edildiğinde, okulların yeniden faaliyete geçirilmesi hükümet açısından öncelik olmalıdır.

Bu bağlamda, hükümetin İskeçe'nin Mizanlı köyündeki azınlık ilkokulunu yeniden açmama kararı ciddi soru işaretleri doğurmaktadır.

Geçtiğimiz Şubat ayında 20/02/2025 tarihinde İskeçe İlköğretim Müdürlüğü'ne

(Φ.2.1/1/1055/20-02-2025) sayılı başvuru dilekçesi yapılmış olup, başvuruda söz konusu okulda eğitim görmek isteyen on (10) öğrencinin velilerine ait taahhütnameler de yer almıştır. Aynı taleple ikinci bir başvuru da 06.08.2025 tarihinde (Φ.2.1/4688/6-8-2025) sayılı dilekçe ile yapılmıştır.

Buna rağmen İskeçe İlköğretim Müdürlüğü, on (10) öğrencinin söz konusu azınlık ilkokulunda eğitim görmek istemesine rağmen, okulu kapalı tutmayı tercih etmiş ve işleyişinin askıya alınması kararının devam edilmesini onaylamıştır. Gereğe olarak da, veliler tarafından Ağustos ayında yapılan ikinci başvurunun, Şubat ayında yapılan ilk başvurunun devamı sayılamayacağını öne sürmüştür. Bu yaklaşım, özünde haklı bir gerekçeye dayanmamaktadır.

Ülkenin kırsal bölgelerinin zorluklarla karşı karşıya olduğu ve taşranın giderek boşaldığı bu dönemde, öğrencisi bulunan bir okulun kapalı tutulması hükümet açısından büyük bir hata teşkil etmektedir.

Bu çerçevede Milli Eğitim Bakanı'na sorulur:

1. Bu haksız kararın ortadan kaldırılması ve İskeçe'nin Mizanlı köyündeki azınlık ilkokulunun derhal yeniden faaliyete geçmesi için Bakanlığınız hangi acil adımları atacaktır?

İskeçe Milletvekili

Hüseyin ZEYBEK

Theseus'un Gemisi Paradoksu Bağlamında Batı Trakya Türklerinin Sorun(lar) Sarmalı

Dr. Pervin HAYRULLAH

Theseus'un Gemisi paradoksu, bir nesnenin tüm parçaları zamanla değiştirildiğinde onun kimliğini koruyup

koruyamayacağını sorgulayan metafizik bir problemdir. Bu paradoksu kültürel ve toplumsal kimliğin sürekliliği bağlamında ele alıp, Batı Trakya Türklerinin karşılaştığı kimlik sorunlarını bu çerçevede değerlendirmek mümkün müdür? Lozan Antlaşması ile tanınan haklara rağmen, zaman içinde maruz kaldığı asimilasyon politikaları, Batı Trakya Türklerinin kimlik bütünlüğünü tehdit etmektedir. Bu bağlamda, "parçaları değiştirilen" bir topluluğun hâlâ aynı topluluk olarak kalıp kalamayacağı tartışılabilir.

Kimlik kavramı, yalnızca bireyler değil, aynı zamanda topluluklar, kültürler ve kurumlar için de çok önemlidir. Bir varlık zamanla değiştiğinde, onun aynı kalıp kalmadığı sorusu felsefi literatürde sıkça tartışılır. Theseus'un Gemisi paradoksu, konuyu metaforik düzeyde ele alan klasik bir düşünce deneyidir. Diğer yandan, Batı Trakya Türkleri, günümüz dünyasında kolektif kimliğin sürekliliği bağlamında somut bir sorun sarmalı içinde var olmaya çalışan bir azınlıktır.

Theseus'un Gemisi, zamanla çürüyen parçaları değiştirilerek onarılır. Tüm parçalar değiştirildiğinde ise şu soru ortaya çıkar: "Bu gemi hâlâ Theseus'un gemisi midir?" Eğer eski parçalarla yeni bir gemi yapılırsa, bu kez "gerçek Theseus'un gemisi hangisidir?" sorusu gündeme gelir. Burada tartışılan mesele, bir varlığın özünün fiziksel ya da yapısal değişime rağmen korunup korunamayacağıdır. Bu paradoks, felsefi

olarak ontolojik süreklilik, özdeşlik, ve parça-bütün ilişkisi gibi temel sorunlara temas eder.

Batı Trakya Türklerinin sorun sarmalı, kimlik inkarı ("Türk" yerine "Müslüman Yunan" teriminin kullanılması), eğitim politikaları (Türkçe - Yunanca, iki dilde eğitim veren kurumların kapatılması), dini özerklik sorunu (müftülerin seçimle göreve gelmek yerine, devlet tarafından atanması), sivil toplum kısıtlamaları (Türk kelimesi içeren dernek isimlerine yasaklar) gibi ve daha nice konuları içerebilir.

Batı Trakya Türklerinin maruz kaldığı yapısal ve kültürel dönüşüm, Theseus'un Gemisi'ne benzer bir kimliksel parçalanma sürecini akla getirir. Her bir müdahale - dil, din, eğitim, örgütlenme - Türk azınlığın kimliksel bir parçasını değiştirmekte, fakat aynı anda şu soru gündeme gelmektedir: "Batı Trakya Türkleri hâlâ aynı topluluk mudur?" Bu noktada kimliğin sürekliliği, yalnızca dışsal unsurların varlığıyla değil, aynı zamanda kolektif hafıza, aidiyet hissi ve direniş biçimleriyle ilişkilidir. Tüm parçaları değiştirilen bir gemi "aynı" kabul edilebiliyorsa, parçaları tehdit altında olan bir kimlik de kendi sürekliliğini koruyabilir mi?

Theseus'un Gemisi paradoksu, Batı Trakya Türklerinin kimlik mücadelesine dair derin bir analogik çerçeve sunmaktadır. Kimliği oluşturan unsurlar değişime uğradıkça, "aynı"lık sorgulanabilir. Ancak kimlik, sadece yapısal değil, aynı zamanda simgesel, deneyimsel ve kolektif bir olgudur. Bu nedenle, Batı Trakya Türklerinin kimliği parçalanmış gibi görünse de, özünü koruyan bir direniş ve yeniden üretim potansiyelini her zaman barındırmaktadır. Bu nedenle, Türk kimliğini bölüp, parçalayıp, devşirebileceğini zannedenler, bir gün bakar ki, gemiler çoğalmış ve hepsi de Türklüğün gururuyla yelken açmış...

22

RODOP Rüzgarı

Kültürel değerlerimiz

Kadim Türk kültürünün figürü; geyik

Geyik, ön Türklerde, Selçuklu ve Anadolu Türk kültüründe önemli bir yere sahip olmuştur. Genel adı "Kiyik" veya "Kik" olan bu kutsal hayvanın atın önceli olabileceği konusunda görüşler vardır.

Han Mahalle'de caminin avlu kapısında yer alan geyik figürlü mermer levha.

Türklerde geyiğin yön bulma yeteneği olduğundan olağanüstü bir güç olarak kabul edilmiştir. İyi huylu yardımsever bir hayvan olarak bilinmiş, ancak kötülük yapan insana uğursuzluk getirebileceğine inanılmıştır.

Türklerin Türeyiş Efsanelerinde Geyik Türk topluluklarının atası olarak anlatılmaktadır.

Maral Ana Efsanesi

Geyik, Türklerin mitolojisinde, sanatında, dini inançlarında ve kültüründe vazgeçilmez bir motif olmuştur. Bundan dolayı geyikle ilgili çok fazla hikâye ve efsane türemiştir. Bunun bir örneği; Kırgız yazar Cengiz Aytmatov'un Beyaz Gemi adlı kitabındaki Maral Ana efsanesinde yer almaktadır: Düşmanları tarafından bütün köyü yakılıp yıkılan iki çocuk köylerinde olan katliamı gördükten sonra kaçarak başka bir köye sığınır. Sığındıkları köyde ise düşmanları yaşıyordu. Çocukların varlığından haberdar olan köyün reisi orada bulunan yaşlı bir kadına çocukları öldürmesini emreder. Kadın büyük üzüntü içerisinde çocukları uçurumun kenarına getirdiği sırada bir ses duyulur. Gelen ses maral geyiktendir ve kadından çocukların kendisine verilmesini isteyerek çocukları kurtarır. Geyik, çocukları yol boyunca karşılaştıkları çeşitli tehlikelerden koruyarak onları Isık-Göl denilen bir yere doğru götürür. O iki çocuk büyür ve birbirleriyle evlenip orada soylarını büyütürler. Ancak orada soylarını devam ettirip kalabalıklaşan insanoğlu bir zaman sonra ölümlerinin mezarlarına görkemli görünmesi için geyik boynuzu koymaya başlarlar.

Karşı çıkanların olmasına rağmen o zamana

RODOP Rüzgarı

23

kadar kutsal sayılan ve korunup kollanan geyiklere karşı yapılan avların ardı arkası kesilmez. Maralların soyu tükenmiştir. En sonunda yıllar önce çocukları kurtaran Maral Ana, hayatta kalmayı başarabilmiş bir avuç geyikle birlikte gözü yaşlı bir şekilde orayı terk etmiştir.

Buradan da anlaşılacağı üzere; yüzyıllar geçmiş olmasına rağmen geyiğin Türk kültüründeki yeri ve rolü değişmemiştir.

Geyikli Baba Efsanesi

Han Mahalle'de Camii'nin genel görüntüsü.

Geyikli Baba aslında Osmanlı Devleti'nin kuruluş yıllarında yetişmiş olan bir evliyadır. Osmanlı Uç Sultanlığının en stratejik yerlerinden biri olan İnegöl'e yerleşerek orada yaşamıştır. Bursa'nın fethinde düşman saflarını yararak Türk askerine yol açtığına inanılır ve dervişleriyle birlikte Kızılkilise'yi fethettiği bilinir. Bursa alındıktan sonra İnegöl'de geyikleriyle yaşadığı söylenir. Bundan dolayı halk arasında "Geyikli Baba" olarak anılır. Bursa'nın fethi döneminde sultanın (Orhan Bey) Uludağ çevresindeki dervişleri teftiş ettiğini haber alan Turgut Alp adındaki bir ak sakallı, sultana Geyikli Baba'dan söz eder. Geyikli Baba'nın kim olduğunu merak eden Orhan Bey onu yanına çağırır. Ancak Geyikli Baba kendisi gelmediği gibi, sultanın da yanına gelmemesini ister.

Sonrasında beklenmedik bir zamanda elinde bir fidanla Bursa'ya gelen Geyikli Baba bu fidanı sarayın iç avlusuna diker ve bunun bir uğur olduğunu, Orhan Bey'in ve neslinin bu sayede dervişlerin duasını alacağını söyler. Dua edip oradan ayrılır. Ardından Orhan Bey İnegöl ve çevresini kendisine vermeyi teklif eder ancak Geyikli Baba bunu kabul etmez. Orhan Bey'e o toprakların için ehline verilmesi gerektiğini ve için ehlinin de kendisinin olduğunu söyler. Allah'ın o toprakları onun gibi bir hana ismarladığını belirtir ancak Orhan Bey teklifinde ısrarcıdır. Geyikli Baba bu ısrarın üzerine o bölgede bulunan tepelerden birinde bir derviş avlusu olmasını ister. Geyikli Baba'nın isteği yerine getirilir. Yıllar sonra ise o tepe yöre halkı için bilindik bir yer haline gelmiştir.

Anadolu'da bir çok camide v.d. eserlerde yerini bulan geyik figürleri zamanla bugün Yunanistan'da yer alan Batı Trakya'ya da yansımıştır. Bu da bize kültürel değerlerin bir toplumun devamlılığı açısından ne kadar önemli olduğunu göstermektedir. İskeçe ilindeki dağlık Hanmahalle yıllar önce terk edilmiştir. Ancak bölgeden ayrılan insanlar burasını terk etse de kutsal varlıkları olan cami ve mezarlıklarını korumuşlardır. Orta Asya'da başlayan, Anadolu'ya yayılan kadim Türk kültürü burada da varlığını sürdürmeyi başarmıştır. Anadolu'da var olan geyik figürü caminin avlu kapısı üzerine bir mermer levhaya kazınmıştır. Mermer geyik levhasının son yıllarda buraya koyulması, kadim Türk kültürünün yaşatılma çabalarının bir örneğini teşkil etmektedir.

Faydalanılan kaynak: <https://ulakbilge.com/makale/pdf/1576663287.pdf>Sayın Alsan, Şenay ve Sinem Akın. "Türk Kültür ve Sanatında Geyik Sembolizmi". *ulakbilge*, 45 (2020 Şubat): s. 215-226. doi: 10.7816/ulakbilge-08-45-08

KRAL ÇIPLAK

Kerem ABDURAHİMOĞLU

Kral Çıplak

Lisedeyken Sosyal Politika Yunanca müfredatın en sevdiğim dersiydi. En sonda söylemem gerekeni en başta söylemeliyim: Bugün o dersten zihnimde hala canlı tuttuğum bir anı, belkide bu ülkenin demokratikleşmesi ve çağdaşlaşması için verdiğim mücadelenin temel motivasyon kaynağıdır.

Öyleki derste Yunanistan'da Cumhurbaşkanlığı kurumunun anlatıldığı bir gün öğretmene kendimi örnek göstererek "azınlık mensubu" birinin Cumhurbaşkanı olup olamayacağını sormuştum. Öğretmen de gülerek, gerçekçi olmamız gerektiğini ve anayasaya göre Yunanistan Cumhurbaşkanınının Yunan anne-babadan olması gerektiğini söylemişti.

Öğretmenimin siyasal söylemin aksine beni Yunan addetmeyen gerçekçiliğinden oldukça memnundum. Anlamlandıramadığım, devletin en üst kurumu, bu ülke için çalışan, vergi ödeyen, askerlik yapan vatandaşına, donanım, liyakat ve başarılarını değil, kim olduğunu sormasıydı.

Sonrasında, bazı konum ve görevlere kabul edilmemek, toplumsal hayatın birçok alanında da kendini gösterdi. Tabi bu bana özgü bir mesele de değildi. Birçok Türk Azınlık ferdinin toplumsal dışlanış anısı vardır.

Bu kabul edilmeyiş belki de en çok Batı Trakya Türk gencinin Yunanistan için en büyük fedakarlığı yaptığı askerlik görevi sırasında kendini gösterir. Ben de hayatımın bu enteresan fedakarlığı yerine getirdiğim dönemde, bu kabul edilmeyiş Daron Acemoğlu'nun "Why Nations Fail/ Ulusların Düşüşü" kitabını okuduğumda kavramsallaştırmıştım.

Acemoğlu kitabında ulusların zenginliğini, refahını ve gelişimini liyakat sahibi insanlar tarafından yönetilen kurumlara dayandırıyor. Demokrasi ise seçimle özdeşleştirilmekten ziyade, toplumun hak ve hukukunu sivil toplum mücadeleleri ve liyakat temeli üzerinde yükselen kurumların varlığı ile korumasıyla tesis edilir.

Yunanistan maalesef iki yüz yıllık devlet tarihinde böyle kurumlara ve demokratik anlayışa sahip olamamıştır. Her on yılda bir patlak veren ekonomik ve siyasi krizler, yolsuzluk skandalları buna başlıca delildir.

Öte yandan Batı Trakya Türk Azınlığına uygulanan politikalar incelendiğinde ise yine kurumsal bir derinlik ve liyakatten ziyade tarihi komplekslerle bezeli, tutarsız ulusal-ideolojik bir siyaset izlendiği görülür. Bu siyaset bazen kendi söylemi ile çelişir, bazen de kendi koyduğu kanun ve kurullarla. Bununla birlikte Türk Azınlığın hukuk mücadelesini ve demokrasi anlayışını da salt seçimle sınırladığı yanılığına kapılmıştır.

Batı Trakya'da "Türk yoktur" söylemi de, Türk Dernekleri ile ilgili uygulanmayan-uyulmayan yasalar da, açılmayan Mizanlı Türk İlkokulu da bu çelişkili ve kurumsal derinliği olmayan siyasetin sonucudur.

Yunanistan'da demokrasinin kurumsal zayıflığı ise kendini en belirgin şekilde 4 Eylül 2025 tarihinde Avrupa Parlamentosunda göstermiştir. Batı Trakya Türklerinin, toplumsal ve siyasi yaşamında yüz yıllık azınlık tarihinde geliştirdiği demokratik yaklaşımla, Yunanistan'ın iki yüz yıllık devlet yaşamında kurumsallaştıramadığı demokrasisi artık bütün Avrupa'nın malumudur. Kral Çıplak.

Akın'ı kaybettik!

Akın İslam İbrahim'i kaybettik!

DEB Partisi MYK organında görev yapmış, 2019 VE 2024 AP seçimlerinde DEB Partisi adayı olmuş olan Salmanlı - Salmoni köyünden Akın İslam İbrahim'i kaybettik.

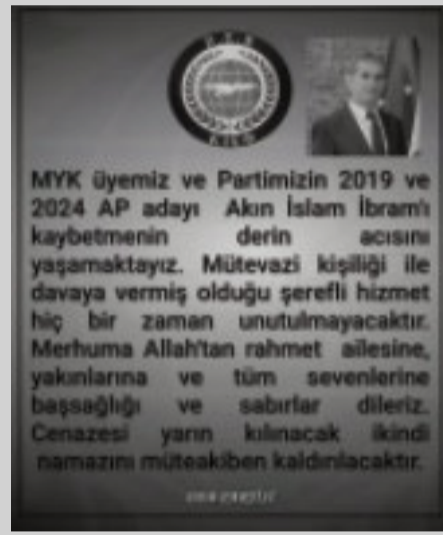
Akın, Batı Trakya Türklerinin sorunlarına duyarlı, iyi niyetli ve görev üstlenmekten kaçınmayan bir arkadaşımızdı.

Son günlerde rahatsız olan Akın, 57 yaşında ve bir kız çocuğu babasıydı.

Cenazesi 27.08.2025 Çarşamba günü ikinci namazından sonra Salmanlı köyünde defnedildi.

Merhum arkadaşımıza Allah rahmet, ailesine ve sevenlerine başsağlığı diliyoruz.

DEB Partisi aşağıdaki başsağlığı mesajını yayımladı:

ÇIKAYIM GİDEYİM URUMELİ'NE - 10

Fehim AHMET / Gümülcine S. Müftü Yardımcısı

Fatih Köprüsü

Üsküp'ten Kosova'ya

Akşam güneşin battığı ve gece karanlığının başladığı bir vakitte ulaştığımız Üsküp'te ilk yaptığımız iş, evimizi bulmak ve yerleşmek oldu. Evimiz Üsküp'ün merkezine, Fatih (Taş) Köprüsü'ne yakın. Yerleşip biraz dinlendikten sonra Eski ve Yeni Üsküp'ü gece görebilmek için merkeze iniyoruz. Vardar Nehri'nin kıyısı boyunca yürüdüğümüz yol, bizi Fatih Köprüsü'nün bulunduğu noktaya çıkardı. Etraf kalabalık insan topluluklarının hareketleriyle cıvıl cıvıl. Kafelerde, lokantalarda vakit geçirenlerin yanında, tarihi mekanlarda ve şadırvanların etrafında öbeklenen insanlar görmek mümkün. Havanın serinliği, mekanların cazibesi insanları buralara çekiyor. Damak tadımıza uygun bir mekan bulup akşam yemeğimizi yiyoruz. Üsküp'te Türk Mutfağı'nın birçok ürünlerini bulmak mümkün. Bir kısmı yerel bir kısmı da Türkiye'nin farklı şehirlerinden gelip burada işletme açmış insanlar var.

Güzel aydınlatılmış Arnavut kaldırımli taşlarla döşenmiş sokaklardan geçerek Vardar Nehri'nin tacı olan Fatih (Taş) Köprüsü'nün üzerinden yeni Üsküp'e geçiyoruz. Daha önce birkaç kez geldiğim Üsküp'te birçok değişimler olmuş. Dev binalar, heykeller daha önce olmadığı kadar meydana hâkim olmuş. Köprü'nün neredeyse o tarihi gizemini ortadan kaldırmış. Köprü üzerinde yürürken hem burada çekilen dizilerdeki görüntüler hem de daha önce yaşadığım duygular tekrar depreşti.

Y. Bilent Bâkiler "Üsküp'ten Kosova'ya" isimli kitabında köprü üzerindeki bir hatırasını şöyle anlatıyor:

"Üsküp'te ilk Türkçe kelimeleri, Fatih Köprüsü üzerinde duydum. Başörtülü eşiyile veya kız kardeşiyle, yanımdan hızlı adımlarla geçen bir Üsküp Türkü, aynen şöyle diyordu:

“Yarınki gün değil, yarınki günden sonraki gün de değil, ondan sonraki gün, bir daha geliriz!..” cümlemin zorluğuna rağmen, yüreğim heyecanla çarptı. Bir süre kendi kendime: “Neden üç gün sonra... değil de, böyle bir cümle” diye düşündüm durdum. Sonra her şeye rağmen,

Üsküp Murat Paşa Camii

Üsküp'te duyduğum bu ilk Türkçe cümle hoşuma gitti. Fatih Köprüsü'nü bir baştan öte başa, hep bu cümleyi bir türkü gibi söyleyerek yürüdüm.”

Fatih Köprüsünden diğer yakaya, sanat köprüsünden de beri yakaya yürüyerek hem kadim hem de modern mimarinin hâkim olduğu alanı gece seyretme imkanı bulduk.

Rumeli'nin Canevi, Bursa şehrini andıran “firûze kubbeler” ve kalem gibi minareler, Makedonya'ya hayat

Sultan Murat Türbesi.

28

kültürel dil özelliğindedir. Bölgedeki Türk nüfusu bu durumu sağlayan önemli sebeplerin başında geliyordu. Tarih derslerinde okuduğumuz Kosova Meydan Savaşları'nın gerçekleştiği topraklarda yol alırken yaşanan bu süreci tekrar hatırlıyoruz. Çünkü bulunduğumuz ülke I. Murat zamanında 1389 tarihinde gerçekleşen I. Kosova Savaşı'ndan sonra Osmanlı Devleti topraklarına tam olarak katıldı. 5 asırdan fazla Osmanlı idaresinde kalan bölge, 1912'de I. Balkan Savaşı sırasında Sırbistan'ın eline geçti.

“Meşhed-i Hüdavendigâr”ın Huzurunda

Kosova'da ilk ziyaret mekânımız zaferle sonuçlanan Birinci Kosova Savaşı'nın (1389) ardından, savaş alanında Sırp Miloş Obiliç tarafından hançerlenerek şehit edilen ve iç organlarının gömüldüğü yer olan “Sultan I. Murad Türbesi” veya “Meşhed-i Hüdavendigâr” türbesidir. Priştine - Mitroviça yolu üzerinde yer alan türbe Priştine'ye 6 km mesafededir. I. Murad, Savaşın hemen sonrasında, zafer kazanılmışken sırtından bıçaklanması sonucu hayatını kaybetmiştir. Türbeyi, uzaktan görünce heyecanımız bir kat daha attı. Nasıl heyecanlanmayalım ki! Tarih derslerimizde okuduğumuz Kosova Meydan Savaşı'nın yapıldığı ve I. Murad'ın şehit edildiği topraklardayız. Savaş sahnesi zihnimize canlanıyor. Şehitlere dudaklarımızdan Fatihalar dökülüyor. Bu duygu

Sultan Murat Türbesi.

ve düşüncelerle türbenin giriş kapısında buluyoruz kendimizi. Ziyaret eden başka gruplarla karşılaşıyoruz. Ne güzel bir vefa duygusu diyorum. Kosova'ya gelen ecdadını yalnız bırakmıyor ve fatiha okumak için burasını ziyaret ediyor. Ana kapıdan girince ilk dikkatimizi çeken mekânın

veren Vardar nehri, tarihin tanıklığını yapmış Fatih Köprüsü, ticarî hayatın merkezi eski çarşısı ve Üsküp Kalesiyle;

“Üsküp ki, Yıldırım Beyazıt Han diyarındır / Evlâd-ı Fatihan'a onun yadigârıdır.

Üsküp ki Şar Dağında devamıydı Bursa'nın / Bir lâle bahçesiydi dökülmüş temiz kanın.”

Y. Kemal Beyatlı'nın ifadelerindeki Üsküp, modern yapıların, bol ve devasa heykellerin içinde kadim şehir olma özelliğini korumaya direniyor.

Bugün 06 Eylül ve günlerden Cuma. Programımızda Üsküp'e yaklaşık olarak bir buçuk saat uzaklıktaki Kosova'yı ziyaret var.

Sabahın ilk ışıklarıyla birlikte yola koyulduk. Hava bulutlu ve hafiften çiseliyordu. Gümrüğe geldiğimizde aracımızın yeşil kartının Kosova'yı kapsamadığını öğreniyoruz. Hemen gümrüğün yakınında bulunan bürodan almak mümkün ve bir haftalık sigortamızı yaptırдық. Artık Kosova topraklarına girmiş ve çevreyi seyrederek yol alıyoruz. Bu arada Kosova ile ilgili bilgilerimizi gözden geçirerek bulunduğumuz ülkeyi tanımaya çalışıyoruz.

Kosova - Newborn

Kosova Cumhuriyeti, Balkanlar'da bulunan ve dünyada sınırlı ülke tarafından tanınan denize kıyısı olmayan bir ülkedir. Kuzeyde ve doğuda Sırbistan, güneyde Kuzey Makedonya ve Arnavutluk, batıda ise Karadağ ile komşudur. 1999'da Birleşmiş Milletler kontrolü altına alınan Kosova, 2008'de Sırbistan'dan tek taraflı olarak bağımsızlığını ilan etti. Kosova bağımsızlığını tanıyan ülkeler tarafından Avrupa'nın 50. ülkesi olarak sınıflandırılmıştır.

Osmanlı tarihindeki Kosova'yla ilgili şu bilgileri paylaşarak bizimle ilgili bağını da hatırlayalım. Kosova, 1389 - 1913 yılları arasında Osmanlı hâkimiyetinde kaldı. Kosova bölgesinde Osmanlı devlet yönetimiyle beraber, Roma devrinden beri sürekli olarak sağlanamayan barış sağlanmıştır. Bölge, Osmanlı öncesinde buralarda yaşayan Müslüman olmayan Türklerle, Osmanlı Devleti ile beraber artan Müslüman Oğuz Türkleriyle, Türklük açısından iyice yoğun nüfuslu bir hâle geldi. Kosova'da Türkçe, genel

düzenli, bakımlı ve temiz olmasıydı. Hemen türbenin olduğu kubbeli yapıya yöneliyor bir an önce ziyaretimizi gerçekleştirilelim istiyoruz. Fakat bir sürprizle karşılaşıyoruz. Türbenin kapısı kapalı. Bizden önce gelenler kapının kapalı olmasının nedenini açıklıyorlar. Bugün T. C. Dışişleri Bakanı Sayın Hakan Fidan

Priştine

Kosova'yı ziyaret ediyor ve türbeyi ziyarete geleceğinden hazırlık yapılmış. Pencereden içerisi görülüyor ve bizler de burada Fatihalarımızı okuyarak hem Murat Hüdavendigâr'a hem de bu topraklarda şehit olan ecdadımızın ruhlarına başlaşıyoruz.

Bugünkü hali, TİKA ve Türkiye Diyanet Vakfı tarafından onarılan türbenin yanı sıra kültür ve tanıtım evi, anıt mezar, çeşme, Sultan Abdulaziz'in kitabesi, Kosova Valisi Hafız Mehmet Paşa'nın mezarı ve 627 yaşındaki dut ağacının bulunduğu mekânda, 170 yıldır aynı aile türbedarlık yapıyor. Saniye Türbedar, Özbekistan'ın Buhara şehrinden göç eden bir ailenin evladı. Bir Osmanlı Sultanı'na türbedarlık yapmanın gururu ve mutluluğu, Saniye annemizin yüzüne ve sözlerine yansımış. Güzel Türkçesiyle “Dedenizi ziyaret için hoşgeldiniz. Siz Osmanlı torunlarınsınız her zaman ziyarete gelin” sözleriyle bizleri duygulandırdı. Allah hayırlı ömürler versin.

Kültür ve Tanıtım Evi'nde; bölgenin, savaşın ve I. Murad'a dair bilgiler ve objeler sergileniyor. Ancak ziyaretçileri en çok etkileyen ve duygulandıran I. Murad'ın dua metninin yer aldığı tablo. Duasını şu cümlelerle bitiriyor I. Murad “Asâkir-i İslâm için teslîm-i rûha râzıyım. Tek ki, bu mü'minlerin uğruna benim rûhum fedâ

olsun... Beni gâzi kıldın. Sonunda da lütfen ve keremen şehid eyle!" Allah duasını kabul etmiş ve şehit olmuş. Allah rahmet eylesin diyerek ziyaretimizi tamamlıyor ve Kosova'nın başkenti Priştine'ye hareket ediyoruz.

Priştine Başkent

Günlerden Cuma olduğu için Cuma namazını Priştine'de bir camide eda etmeyi planlıyor ve bu vakte kadar şehirde ziyaret edilecek mekânları gezeceğiz. Aracımızı şehir merkezine yakın bir otoparka bırakıyor ve kendimizi ana caddenin yanında buluyoruz. Önümüzde gökyüzüne tevhide haykıran minareler diziliyor. Demek ki camiler birbirine yakın. Daha önce fotoğraflarını gördüğüm "Kosova Priştine Merkez Camii" inşaat alanıyla karşılaşıyoruz. Balkanlarda ve Kosova'da yükselen bir "Ulu Mabed" özelliğini taşıyacak olan caminin projesinde; 80 metre yüksekliğinde üç şerefeli dört minare bulunmaktadır. Avlu ile birlikte yaklaşık 6 bin 750 metrekare alana sahip. Aynı anda 7 bin kişi ibadet edebilecek. İbadethane ve avlu alanlarının altında konferans salonu, dükkânlar, sergi salonu, eğitim birimleri, kreş, aşevi, abdesthaneler ve 2 katlı otopark bulunmaktadır. Türkiye Diyanet Vakfı tarafından yaptırılan bu mabedin tamamlanmasını Rabbim nasip eylesin diye dua ediyor ve cadde boyunca trafiğe kapalı alandan şehrin içine doğru keşfe devam ediyoruz.

İngilizce "Newborn" sözcüğünün büyük blok harflerle yazılışından oluşan büyük bir anıta karşılaşıyoruz. Newborn: Yeni doğan anlamına geliyor. Kosova'nın Sırbistan'dan bağımsızlığını ilan ettiği 17 Şubat 2008'de açılmış ve Kosova'yı tanıyan devletlerin bayrak renkleriyle boyanmış.

Meydanı geçip caddeye çıktığımızda uzaktan minaresini gördüğümüz "Çarşı (Sultan Murat) Camii" adeta bizi karşılıyor. Sultan Bayezid tarafından 1389 Kosova Savaşı'nda şehit olan babası Sultan Murat'ın anısına yaptırılan cami, o dönemin tüm mimari unsurlarını bünyesinde barındırmaktadır. Çarşı Camii olarak da bilinir. Sultan Murat Camii, (TİKA) tarafından restore edilerek 2023 yılında ibadete açılmış. Aynı cadde üzerinde en son yapılan cami. kubbe yarıçapı ile en küçük olan "Yaşar Paşa Camii". Yaşar Mehmed Paşa tarafından 1834 yılında yaptırılmış olan caminin içindeki tezyinat iyi korunmuş.

Paşanın lükse düşkünlüğünü de yansıtan Avrupaî stil tarzında boyanmış zengin dekorasyonu dikkat çekicidir.

Caddenin sonunda bizi "Saat Kulesi" ve hemen onun karşısında konumlanan "Fâtiḥ Sultan Mehmed

Fatih Sultan Mehmet Camii

Camii" ile tanışıyoruz. Günlerden Cuma ve namaz vakti yaklaştığı için ziyaret ettiğimiz camilerde insanların namaz için hazırlık yaptıklarına tanık oluyoruz. Kimisi bahçedeki şadırvanda abdest alıyor, caminin bahçesinde namaz vaktini bekleyenlerin bir kısmı sohbet ediyor, bazıları da cami içinde Kur'an okuyorlar. Bu önemli vaktin telaş ve heyecanı çevreye yansımış durumda. Biz de namazımızı bu camide eda etmek üzere hazırlığımızı yapıyor ve caminin iç kısmı dolduğu için bahçesinde oluşturulan saflarda yerimizi alıyoruz. Genç cemaatin arasında kendimizi bir namazgâhta adeta tarihin derinliklerine hissettik. Çünkü cami, 1460 - 61 yılında yaptırılmış ve Ekrem Hakkı Ayverdi'nin "Rumeli'nin pek güzel camilerinden biri" olarak tanıttığı Fâtiḥ Camii, Osmanlı dönemi Türk klasik mimarisinin heybetli ve güzel eserlerindedir.

Priştine için ayırdığımız vakit doldu ve şimdi Kosova'nın bir başka güzel şehri Prizren'e doğru yola çıkma vakti. **(Devam edecek)**

Cehaletin Özgüveni, Bilginin Sessizliği

"Bir aptal, kendini bilge zannettiği anda gerçekten umutsuzdur." – William Shakespeare

Koray BAĞDATLI

Hayatın her alanında görürüz: Az bilen çok konuşur, çok bilen ise çoğu zaman susar. Psikolojide bunun adı *Dunning-Kruger etkisidir*. Basitçe şöyle açıklanır: Bir konuda az bilgiye sahip olan kişi, aslında bilmediğinin farkında olmadığı için kendinden fazlasıyla emin olur. Çok bilen ise konunun derinliğini gördüğü için daha temkinli, daha mütevazı davranır. Yani bilgi arttıkça insan susmayı, dinlemeyi ve düşünerek konuşmayı öğrenir; cehalet ise özgüveni şişirir.

Kimliğimiz konusunda onlarca yıldır süren mücadele ortada. Ama en yüksek sesi çoğu kez en az bilgisi olanlar çıkarıyor. "Türk değilsiniz" diyebilenlerin cesareti, aslında cehaletin özgüveninden başka bir şey değildir. İskeçe Türk Birliği'nin tabelasında "Türk" kelimesi için yıllardır süren hukuk mücadelesini hiç bilmeyenlerin, kimlik üzerine ahkâm kesmesi tam da bu sendromun göstergesidir.

Müftülük meselesinde de benzer bir tablo var. Yıllarca seçilmiş müftülerimiz yargılandı, baskı gördü. Ama dinimizi, kurumlarımızı hiç tanımayan kişiler, en yüksek sesle onların yerine söz söyleyebildi. Vakıflarda da aynı şey... Osmanlı'dan bize miras kalan mallarımızı yönetmesi gerekenler toplum tarafından seçilmeliydi. Ama yıllardır koltuklarda atanmış kişiler oturuyor. Üstelik çoğu, bizim Türk kimliğimizi inkâr eden anlayışa yakın duruyor. Halkın iradesi yok sayılırken, kurumlarımız "bizimmiş gibi" gösteriliyor.

Azınlık okullarımız da bu sessizlikten payını alıyor. Yüzlerce çocuğun geleceğini ilgilendiren

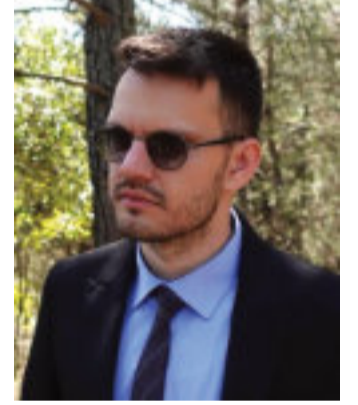
meseleler, çoğu kez eğitimle uzaktan yakından ilgisi olmayanların dilinde. Öğretmenlerimizin yıllarca verdiği emek duyulmazken, kulaktan dolma bilgilerle konuşanların sesi daha çok yankı buluyor.

Bütün bunların ortak noktası şu: Gerçek bilgi tevazu ile konuşur, cehalet ise yüksek sesle. Ve biz, bu yüksek seslerin gölgesinde kaybettiklerimizin farkına varmak zorundayız.

Kendi kimliğini inkâr edenler, aslında kendi köklerini de kesiyor. Türk olduğunu bilmeyen ya da bilse bile korkudan dillendiremeyen biri, çocuğuna nasıl sağlam bir aidiyet bırakabilir? Oysa kimliğini bilmek, sahiplenmek ve savunmak; bu topraklarda kalmanın, dimdik durmanın en temel şartıdır.

Çözüm, önce kendimizden başlıyor. "Bilmiyorum" diyebilmek bir zayıflık değil, öğrenmenin ilk adımıdır. Eleştiriye açık olmak, bilgiye kulak vermek ve kurumlarımıza sahip çıkmak zorundayız. Derneklerimiz, müftülüklerimiz, vakıflarımız ve okullarımız bizim geleceğimizdir. Onlara sahip çıkmak, aslında kimliğimize sahip çıkmaktır.

Unutmayalım: **Bilgi sahibi olmadan fikir sahibi olmak sadece bireysel bir yanlıgı değildir. Batı Trakya Türk azınlığının geleceğini tehlikeye atabilecek bir toplumsal hastalıktır. Bu hastalığın panzehiri ise bilgiyi, kurumlarımızı ve kimliğimizi korkmadan sahiplenmektir.**

Batı Trakya Köyler Ansiklopedisi

Eski Mizanlı, Παλαιός Ζυγός (Paleos Zigos), İskeçe ilinde bir köy.

Yunanistan'ın Doğu Makedonya – Trakya Eyaletinin İskeçe ilinde, il merkezi İskeçe'nin 6,5 km. güneydoğusunda yer alan 43 m. rakımlı bir köydür. Coğrafi konum olarak 41.1092035° kuzey enleminde ve 24.9172325° doğu boylamında yer almaktadır.

1928'de köy olarak tanınmış ve Hionistra - Χιονίστρα - Hemitli Nahiyesine bağlanmıştır. 1944'te Rodop ilinden alınıp İskeçe iline dahil edilmiştir. 1997'de Βιστωνίδα – Vistonida Belediyesine katılmıştır. Son olarak 2010'da Avdira - Άβδηρα – Bulustra Belediyesi sınırları içerisine alınmıştır.

Köye İskeçe'nin Balkan bölgesinden epey yerleşen olmuştur.

Mizan, Anadolu'da bir cemaat adı. Danişmendlü Türkmenleri taifesinin Beğdili boyuna mensupturlar. 1656 yılında yaşadıkları tespit edilmiştir.

Köyün ilkokulu öğrenci yetersizliği bahane gösterilerek geçtiğimiz yıllarda kapatılmıştır. 2025 yılında çocuk sayısı 12 olduğunda bu sefer okul yine açılmamıştır. Okulun yeniden açılması için 11.09.2025 günü İskeçe Müftülüğü köyde bir basın açıklaması yapmış, okulun yeniden açılması talep edilmiştir.

Köyün ilk camisi ilkokulun bulunduğu yerde inşa edilmiştir. Bugünkü cami ise kitabesine

Kapısına kilit vurulan Mizanlı Azınlık İlkokulu.

göre 1913 yılında yaptırılmıştır. Minaresi yoktur. 1994 yılında tamir edilmiştir.

Mizanlı Azınlık İlkokulu tabelası.

32

RODOP Rüzganı

Osmanlı döneminde, H.1246 – M. 1831 tarihinde yapılan sayımda "Karye-i Mizanlı", köyünün nüfusu şöyle kaydedilmiştir:

Tuvânâ - Güçlüler: 22

Mizanlı Camii mihrabı.

Mizanlı Camii kitabesi.

Sabi – Çocuklar: 20

Müsinn – İhtiyarlar: 5

Toplam: 47

1901 tarihli Edirne Merkez Vilâyet Sâlnâmesinde köyün İskeçe'ye uzaklığının 1 saat olduğu belirtilmiştir.

1910 yılında yayınlanan Avusturya – Macaristan 3.Askeri Haritalama Araştırması'nda köy "Mizanlı" olarak kaydedilmiştir.

Garbi Trakya Müdafaa-i Hukuk Cemiyeti tarafından 1922 yılında Fransızca yayınlanan "Les Statistiques De La Population En Thrace - Occidentale" adlı broşürde köyün nüfusunun tamamen Türk ve 244 kişiden ibaret olduğu belirtilmiştir.

Türk ve Yunan halklarının mübadelesinde köye Türkiye'den 187 erkek ve 175 kadın olmak üzere toplam 362 Rum göçmen

Mizanlı Camii avlusundaki yaklaşık 200 yıllık dut ağacı ve çeşme.

kaydedilmiştir.

Her on yılda bir yapılan sayımlarda köyün nüfusu şöyle kaydedilmiştir: 1928-420, 1971-281, 1981-278, 1991-363, 2001-477, 2011-665.

Kaynak: Baltalı, İbrahim, Batı Trakya Köyler Ansiklopedisi, Cilt:2,

Kadim gelenek Salıncak Kurbanı bu yıl da devam etti

Yunanistan'ın Rodop ilindeki Kozlukebir – Arriana Belediyesine bağlı dağlık Salıncak – Hamilo köyünde, uzun yıllardan bu yana köylülerin düzenlediği Kurban geleneği bu yıl da devam etti.

21.09.2025 günü düzenlenen etkinliğe; Seçek Azınlık Eğitim ve Kültür Derneği Başkanı Necmettin Kahya, BAKES Başkanı Dr. Hüseyin Bostancı,

Kurbana Kozlukebir Belediye Başkanı Erdem Hüseyin de kıtılarak destek verdi.

Kozlukebir Belediye Başkanı Erdem Hüseyin, Kozlukebir Belediyesi Muhalefet Lideri Tarkan Multaza, Küçük Derbent Muhtarı Mehmet Bostancı,

Etkinliğe DM-Trakya meclis üyesi Ahmet O. Pehlivan, eski Mehrikoz Nahiye Başkanı Abdülkadir Hafız Hoca v.d. insanlarımız katıldı.

Doğu Makedonya – Trakya Rodop Toprak ve Dağlık Alan Politikası Danışmanı Ahmet Osman Pehlivan, Sofulu Belediye meclis üyesi Mehmet Çilingir, bölgenin kanaat önderleri Hasan Apti, Mehmet Koç ve Ahmet Paşa ile etraf yerleşim yerlerinden soydaşlar katıldı.

Kılınan öğle namazından sonra katılımcılara bölgenin ünlü yemeği "Bakırlama" ikram edildi. Kurban sayesinde insanlar birbirleriyle sohbet etme imkanını buldu.

Salıncak Kurbanı

Salıncak Kurbanı Allah rızası için düzenlenmektedir.

Etkinliğe kanaat önderlerinden Hasan Apti, Mehmet Koç v.d. insanlarımız katıldı.

Bölgede herhangi bir türbe veya yatır bulunmamaktadır. Salıncak Kurbanı Mehrikoz'un arka kısmında, Salıncak köyü yakınlarında yer alan Salıncak yolu üzerindeki alanda düzenlenmektedir.

Yıllar önce, Salıncak köyünden Abdi Hasan, Kurbanın yüzyıllardır aynı bölgede düzenlendiğini, 1941 yılında Bulgarlar bölgeyi işgal edince Kurban alanını karargah olarak kullandıklarını ve halkın da bu durumda Kurbanı Salıncak köyü yakınlarına taşıdığını anlatmıştır. 1946-1949 Yunan İç Savaşı nedeniyle kurban alanına mayın döşenmiş ve böylece kesintiye uğrayan kurban geleneği 1950'den sonra "Kavak Tarla" denilen bölgede düzenlenmeye başlanmıştır.

Eskiden Salıncak'ta iki kurban düzenlenirmiş. Bunlardan bir tanesine bayanlar, diğerini ise sadece erkekler katılır ve buna Hidrellez Kurbanı denilirmiş.

2006 yılında Mehrikoz nahiyesi burasını tamir ettirmiş ve örtülü bir alan haline getirmiştir. Etkinlik yaklaşık olarak 22 yıldan bu yana yine eski yerinde düzenlenmektedir.

Kapatılan okullarımız

Mizzanlı - P. Zigos Azınlık İlkokulu İskeçe

Fotoğraf: 11.09.2025

Mizzanlı Azınlık İlkokulu tabelası.

